

บทเทศน์วันอาทิตย์

อาทิตย์ที่ 27 เทศกาลธรรมดา
6 ตุลาคม 2013

บทอ่าน ฮบ 1: 2-3 , 2:2 -4 ; 2 ทธ 1: 6-8 ,13-14 ; ลก 17: 5-10
จุดเน้น เราต้องทำอะไร

โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด

พระวรสารเริ่มด้วยบรรดาอัครสาวกวอนขอ เมื่อพวกเขาประสบความต้องการให้มีความเชื่อลึกซึ้ง จึงทูลพระอาจารย์ว่า “โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด” (ลก 17: 5) คำตอบของพระเยซูเจ้าดูแปลกหน่อย พระองค์ไม่ได้ตอบตรงๆต่อคำวอนขอของบรรดาอัครสาวก พระองค์ตรัสเกี่ยวกับความเชื่อ และพลังของความเชื่อที่ทำให้สิ่งใหญ่สำเร็จเป็นจริงได้ เป็นพิเศษเริ่มจากสิ่งเล็กๆ จากความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด (วรรคที่ 6) สิ่งที่พระเยซูเจ้าดูเหมือนพอใจคือมิได้นับว่ามีความเชื่อมากกว่า หรือน้อยกว่า แต่พอใจที่มีความเชื่อเข้มแข็ง และนำไปปฏิบัติ เราทำให้ความเชื่อเข้มแข็งด้วยการปฏิบัติ เหมือนกับสอนว่า เราเรียนรู้จักความรักด้วยการปฏิบัติความรัก เราเรียนรู้จักความเชื่อด้วยการเชื่อ เราไม่สามารถเพิ่มพูนความเชื่ออย่างอิสระโดยมิได้นำไปปฏิบัติ

กล่าวอีกแบบหนึ่ง ไม่มีหนทางสู่ความเชื่อมากกว่าการเป็นสานุศิษย์ ไม่มีทางลัดสู่ความเชื่อ มีหนทางเดียวเท่านั้น คือ หนทางของพระเยซูเจ้า คือ ติดตามพระองค์ อาจเป็นหนทางยากท่ามกลางความยากจนเติบโตยิ่งขึ้น และผู้คนที่ละเลยสิทธิมนุษยย์ในหลายวิธี...

ผู้รับใช้ที่มีประโยชน์จริงๆ

ส่วนที่สองของพระวรสารวันนี้ สอนว่า ความเชื่อเป็นพระพร ผู้รับใช้ที่ทำงานที่นายสั่งให้ทำ ไม่สมควรได้รับการขอบคุณพิเศษจากนาย (วรรคที่ 7-9) เมื่อเปรียบกับความเชื่อเรียกร้องให้อุทิศตน ไม่ใช่ปัญหาว่าเป็นบุญของเรา (ความดีของเรา) นี่จึงเป็นเหตุผลว่าไม่ใช่แค่เป็นไปได้เท่านั้น แต่จำเป็นต้องยอมรับว่า เราเป็น “ผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์” (วรรคที่ 10) นี่หมายความว่า ก่อนใดหมดความเชื่อเป็นพระพร (พระเจ้าประทานให้เราฟรีๆ) ความสามารถของเราที่จะดำเนินชีวิตตามความเชื่อ การทำงานที่ควรทำ (วรรคที่ 10) เป็นพระพรประทานด้วย ดังนั้น คำพูดที่ว่า “ไร้ประโยชน์” ของ “ผู้รับใช้ที่ไร้ค่า” เป็นความเห็นพ้องต้องการจริงๆ กับความเชื่อที่อุทิศตน ชีวิตแห่งความเชื่อเป็นพระพร ซึ่งเราได้รับ จนถึงขอบเขตที่เรารักพระเจ้า และรักผู้อื่น

ผลที่ตามมา ผู้รับใช้ที่มีประโยชน์จริงๆ คือผู้ที่ยอมรับว่าพวกเขา “ไร้ประโยชน์” การเน้นคำว่าไร้ประโยชน์ (ดังที่ใช้ในพระวรสารตอนนี้) เป็นสำนวนภาษาฮีบรู ที่ต้องการสอนเรื่อง ความกตัญญูต่อความเชื่อ นักบุญเปาโล ตระหนักเรื่องนี้มากที่ท่านได้รับพระพรที่เปลี่ยนชีวิตจากการเป็นผู้เบียดเบียน คริสตชนมาเป็นศิษย์ (ท่านกล่าวว่า “แต่พระพรของท่านขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทำให้ข้าพเจ้ามีความเชื่อ และความรักในพระคริสตเยซูอย่างต่อเหลือล้น” 1 ทิโมธี 1:14) บรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตพระพรนี้ และยอมรับรู้ ก็สามารถมีความรักของพระเจ้า และรักผู้อื่นได้ พวกเขาจึงสามารถเป็นผู้มีประโยชน์จริงๆ ในงานสร้างอาณาจักรพระเจ้า พวกเขา (หรือ พวกเรา) จะต่างกับผู้ที่แสดงออก (Show off) ว่าเป็นครู ที่ปราศจากพยานชีวิตแห่งความรัก ดังที่กล่าวในจดหมายถึงทิโมธี (วรรค 6-7) การเป็นผู้ไร้ประโยชน์ จะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง กับผู้ที่คิดว่าตนมีประโยชน์ ตนสำคัญ ขาดตนไม่ได้ ลักษณะของศิษย์ต้อง ซื่อสัตย์ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และรักความจริง ชีวิตจึงเป็นรางวัลของผู้ที่มีความเชื่อ “พระเจ้าทรงแสดงเครื่องหมายปาฏิหาริย์ และการอัศจรรย์ต่างๆ เป็นพยานยืนยัน และประทานพระพรของพระจิตเจ้า จัดสรรให้ตามที่พอพระทัย” (ฮบ 2:4)

พระสังฆราชวีระ อภรณ์รัตน์ แปล

จาก Sharing the Word... โดย กุสตาโว กุตีเอเรส หน้า 237-238